

- Thanh Thanh, anh yêu em.

Lâm Dương cúi người thả từng nụ hôn nóng bỏng xuống ngực cô. Cô ngại đỏ mặt, đây là lần thứ hai mà anh và cô cùng nhau làm chuyện này. Đã lâu lắm rồi kể từ cái lần đầu tiên năm đó.

Cảm giác này, thật sự rất tuyệt.

Sáng hôm sau,

Jonathan thức dậy, theo thói quen mỗi ngày thì nhóc sẽ chạy bộ cùng mẹ Thanh Thanh. Cậu hớn ha hớn hở như hoa mới nở chạy qua phòng mẹ gõ cửa.

Sao hôm nay mẹ nhóc ngủ dậy trễ thế ta, thường thường vào giờ này mẹ đã thức sớm để chuẩn bị nướng bánh mì bơ cho Jonathan ăn sáng.

- Mẹ.

Nhóc mở cửa, trong phòng không có ai.

Nhà họ Lâm,

- Bỏ tôi ra.

Thanh Thanh cố đẩy Lâm Dương đang ôm rất chặt cô. Anh nhất quyết không bỏ cô ra đâu. Đêm qua, hai người đã một lần nữa ân ái cuồng nhiệt. Làm sao anh có thể buông tha cho Thanh Thanh dễ như vậy được.

- Anh vô sinh, em đừng lo dính bầu.

" Tao vô sinh, mà em đừng lo dính bầu. "

Thanh Thanh nhớ đến đây thì nghiêng răng đánh anh. Hồi đó anh dám lừa cô, dụ cô lên giường. Còn bây giờ, có ngu mới tin anh. Lâm Dương cười cười hôn nhẹ lên trán cô.

Jonathan của cô, thằng bé chắc bây giờ đang lo lắng tìm cô đây. Thanh Thanh phải nhanh chóng trở về. Tối hôm qua, cô như bị bỏ bùa vậy. Ấy thế mà lại cùng anh ân ái suốt tận tới sáng mới dừng.

- Tôi còn có con, anh tránh ra.

Thanh Thanh vội lấy quần áo mang vào.

Lâm Dương dựa lưng vào thành giường nhìn cô. Anh quên mất một chuyện, cô ấy đã có con. Chồng của Thanh Thanh sẽ không biết chuyện này đấy chứ. Anh ta là ai, là người như thế nào. Anh thật sự rất muốn biết.

Thanh Thanh mang xong quần áo, cầm lấy túi xách liền bỏ đi.

Xuống tới sảnh lớn chạm ngay mặt Lạc Tuyết Nhi. Cô ta nheo mắt, cô gái này là ai. Sao lại ở nhà anh Lâm Dương. Bà Lâm mệt mỏi ngáp vài cái từ bếp đi ra. Thấy Thanh Thanh đầu tóc còn chưa chỉnh gọn.

- Con dâu, lại đây mẹ chỉnh tóc cho.

Con dâu ?

Lạc Tuyết Nhi trợn mắt.

Anh Lâm Dương cưới vợ từ khi nào, sao cô ta không biết. Thanh Thanh vẻ mặt vô cùng phức tạp. Cô không có thời gian để ở lại đây. Con trai đang đợi cô ở nhà. Thanh Thanh cúi người lịch sự chào bà Lâm một cái.

- Thanh Thanh để anh đưa em về.

Lâm Dương đi thang máy xuống. Cô thấy anh thì liền bỏ đi. Anh vội vàng đuổi theo cô ra tận cửa. Lạc Tuyết Nhi định di chuyển bước chân thì bị Đồng Giai Nhân nắm áo giật ngược ra đằng sau.

- Cô là chó à, sao cứ bám đuôi theo con trai tôi quài vậy. Con bé đó là vợ của thằng Dương. Con dâu tôi Thanh Thanh.

Lâm Dương kéo tay cô.

- Buông ra.

Thanh Thanh hất mạnh tay anh. Tại sao đêm qua bản thân cô lại quá dễ dàng đầu hàng để anh đưa lên giường. Như thế không khác gì đã tặng cho Lâm Dương một cơ hội vàng đâu chứ. Thanh Thanh thật sự quá là hồ đồ.

Lâm Dương chỉ muốn tự mình đưa cô về.

- Chuyện tối qua, tôi sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra. Anh cố mà quên đi, đừng có mà hy vọng tốt điều gì về tôi.

Thanh Thanh giọng nói vô cùng lạnh băng. Cô chưa hề nhận ra, chính Đồng Giai Nhân đã lên kế hoạch lừa cô tới đây. Trong sự cố lần này, anh không hề có lỗi. Anh thậm chí còn quá sốc khi thấy cô đến tìm anh.

Thanh Thanh là đang nói đùa với anh sao, chuyện đêm hôm qua phải bắt anh quên lãng đi à. Lâm Dương làm sao có thể quên được chứ, đó cũng là ước muốn của anh khi trở về đây.

Anh thừa biết, Thanh Thanh khó mà có thể chấp nhận để cho anh bước vào cuộc sống của cô. Vì vậy anh sẽ cố gắng biến bản thân mình trở nên xứng đáng hơn. Để được cô đồng ý cho anh hoà nhập với cô.

Tiệm bánh,

Jonathan không muốn đi học, nhóc phải tìm hiểu lí do tại sao mẹ Thanh Thanh nửa đêm không ngủ lại phải nhờ người qua coi chừng cậu mà đi ra ngoài tới tận sáng mới về.

Thanh Thanh cũng hết cách đành phải gọi điện cho giáo viên xin nghỉ cho con trai. Tính tình của Jonathan bản chất rất cứng đầu. Một khi cậu nhóc đã quyết tâm làm được một điều gì đó, thì phải nhất định hoàn thành được nó.

Đến trưa khoảng 11h hơn, Lâm Dương đưa cơm nhà đến tiệm bánh của Thanh Thanh. Nghe mẹ anh kể lại, đây là một trong những tiệm bánh ngon nhất ở thành phố này.

Anh cứ tưởng cô chỉ thích làm tiểu thuyết gia thôi chứ. Không ngờ rằng cô còn có sở thích làm bánh ngọt. Lâm Dương mở cửa kính đi vào trong.

- Lại là chú.

Jonathan cảnh giác. Mẹ Thanh Thanh đang dọn dẹp bên trong. Nhờ nhóc canh tiệt. Nhân viên thì được cô cho về ăn cơm trưa nghỉ ngơi hết rồi. Lâm Dương gãi đầu, con trai của Thanh Thanh giang hồ giống mẹ anh quá.

- Mẹ con đâu.

Jonathan không trả lời.

Lâm Dương :...

Một lát sau, nhóc mới thờ ơ lên tiếng.

- Tôi có cảm giác, chú yêu thầm mẹ Thanh Thanh.

Chắc chắc, ừ đúng rồi con.

Con của cô ấy nhìn mặt rất thông minh lanh lợi, chắc gen di truyền từ ba đây mà. Anh ta rất cuộc là một người đàn ông như thế nào mà có thể cùng Thanh Thanh tạo ra một đứa con trai gần như hoàn hảo.

- Chú là bạn thân của ba con, chú đến tìm bạn.

Lâm Dương lươn lẹo đổi sang hướng khác. Anh muốn điều tra rõ về chồng của cô. Jonathan khoanh tay trước ngực, vênh mặt kiêu ngạo.

- Mẹ Thanh Thanh kể với tôi, tôi được sinh ra trong một tháng trời lạnh lẽo của mùa giáng sinh. Mẹ nói tôi được ban tặng từ Thiên chúa.

Jonathan thành thật mà nói.

- Vậy ý mẹ con, ba con là ông già tuyết ?

Thanh Thanh nghĩ ra câu chuyện dễ thương này để kể cho con trai nghe. Thằng bé nhìn lão lão vậy thôi chứ thật tình ngây thơ lắm. Lâm Dương muốn cười nhưng phải nhịn.

- Ông già Noel.

Jonathan trả lời.

Ông già tuyết và ông già Noel có khác gì nhau đâu. Lâm Dương mừng thầm trong lòng, chồng của Thanh Thanh không thường xuyên ở bên cạnh cô ấy, hay là có nguyên nhân gì khác.

Thanh Thanh lúc này mới đi ra thì thấy con trai đang đứng nói chuyện với anh. Cô không thốt ra được lời nào. Lâm Dương nhìn thấy cô, anh mỉm cười nhẹ nhàng.

Cô không thèm để tâm đến nụ cười khá đẹp đó của anh.

- Tôi nói cho chú nghe, mẹ Thanh Thanh có tôi là đủ rồi. Không cần đàn ông khác chen chân vào cuộc sống của mẹ. Sau này tôi trưởng thành, nhất định sẽ trở thành một người đàn ông mạnh mẽ để bảo vệ mẹ.

Chú Nam Dục, Jonathan chỉ cho phép chú ấy được làm bạn thân của mẹ. Nhóc đã từng thấy mẹ một đêm ngồi ở ngoài trời lén khóc, trên tay mẹ lúc đó có cầm bức ảnh chân dung của

người đàn ông nào đó mà cậu không thể nhìn rõ nhan sắc.

Người đàn ông đó dám làm tổn thương mẹ Thanh Thanh. Jonathan sẽ trừng trị giúp cô.

Thanh Thanh nghe được những lời này từ miệng con trai thốt ra, cô cảm thấy rất hạnh phúc.

Lâm Dương đánh giá cao về con trai của cô, thằng bé mới chùng tuổi này mà đã thể hiện tốt bản lĩnh của một người đàn ông chín chắn.

- Mẹ cháu kìa, chúng ta có thể cùng đi ăn cơm chung với nhau không ?

Lâm Dương mở lời mời.

- Tôi sẽ chấp nhận nếu như chú lái máy bay chở mẹ và tôi sang Pháp ăn Croque Monsieur.

Anh cười thành tiếng.

Nhà anh có máy bay riêng. Nhưng anh không biết lái máy bay. Nước Pháp sao, đó là đất nước mà bản thân anh rất thích. Hình như Thanh Thanh cũng vậy đấy. Quả đúng là như thế, cô khi nghe thấy nước Pháp thì đôi mắt liền sáng lấp lánh.

Jonathan mong chờ câu trả lời từ Lâm Dương.

- Chuyện này cũng dễ nếu như chú biết lái máy bay. Cuối tuần này, mời hai mẹ con sang Pháp ăn Croque Monsieur cùng chú. Còn máy bay, người khác lái được không ?

Anh nói.

- Mẹ tôi không thích nước Pháp.

Thanh Thanh :...

Không không, mẹ rất yêu nước Pháp.

- Con giang hồ lắm đấy nhóc.

Lâm Dương đỡ trán, cua lái logic ghê. Ra điều kiện đưa hai mẹ con sang Pháp ăn Croque Monsieur bây giờ lại nói Thanh Thanh không thích ngắm Eiffel.

- Tôi là kiểu người đối lập, không thích thì đừng chơi.

Jonathan.